

Köszönöm!

2008. július 5-én Jászladány nagyközségben a falunap keretében díszpolgári elismerést vehettem át. Azóta is vallom: engemet egyetlen nap alatt ilyen sok ember részéről ekkora megtiszteltetés, szeretet és megbecsülés még nem ért. Így sem jártam még – mondhatnám derűvel, hiszen valóban ez az első ilyen önkormányzati címem.

A Ladányi Hírek kedves megkeresésére ebben a rövid írásban fejezem ki köszönetemet a falu vezetőinek és polgárainak a becses címért. Voltaképpen azt szerkesztem sorokba, amit Dankó István polgármester úr méltató beszéde után ott, akkor elmondtam.

Hálás szívvel és örömmel mondok köszönetet a szép elismerésért. Jásznak születik az ember, de – lám – ladányi polgár, virtuális itt-lakó felnőttként is lehet az ember. Ha jól belegondolok, volt ennek a mai ünnepnek előzménye. 1974-ben Szolnokról a Városi Tanácstól kerültem a Parlamentbe a Minisztertanácshoz dolgozni, ahol a „becenevem” – a stílusom miatt – jászknun kutyafüle volt. Tehát, már bő 30 éve a helyi kötődés fele megvolt. És most, komolyra fordítva a szót: a díszpolgári címet büszkén viselem és további ösztönzésnek tekintem. 3 dologról szeretnék szólni:

1) Jászladányba ifi-focistaként 40-45 éve Szolnokról győzni jártunk az MTE csapatával. Nehéz, de sikeres meccseket vívtunk. Ma is ez a helyzet szakmámban, a jog terén. Polgármester úrral a falu igazáért, az itt élők becsületéért és jóhírnevéért keményen küzdünk. Remélem – titkon talán ígérhetem is –, hogy előmozdítjuk: jogot és igazságot fognak szolgáltatni Ladánynak. Csendben tenném hozzá: ha 6 évvel ezelőtt méltatlanul nem bántják Jászladányt, talán ma nincsen Monok, Ivád, Szerencs, avagy a probléma kisebb, kezelhetőbb.

2) Nézem a nagyközségi önkormányzat testületének ez évi május 29-i határozatát a cím odaítéléséről. Történetesen 2008. május 29. az én 61. születésnapom. Szeretném elősegíteni és megélni, hogy pár év múlva ugyanide egy városi rangú településre jöhessek vissza ünnepelni. Sokat beszélgettünk erről polgármester úrral, ő végképp el van szánva ennek a megalapozására.

3) Végül, a szerénység, az alázat az öröm idején is kötelez. Jogos a kérdés: tényleg megtettem-e mindent Ladányért? Sokat, de talán még nem mindent! Egy humoros francia példa segíti az embert szerénynek maradni. Remélem, nem rólam szól, nem rám illik a story. Egy ottani pénz-mágnás éveken át ostromolta az állam vezetőit, hogy adjanak neki kitüntetést. Sokáig ellenálltak, majd a végén mégis csak odaítélték a Becsületrendet. Az átadáskor az államfő ennek a mohó pacáknak ezt mondta: íme, átadom e régóta kért kitüntetést. Most már csak ki kell érdemelnie! Jómagam folytatom a munkát, és igyekszem változatlanul megszolgálni a megbecsülésüket.

Nagyon szépen köszönöm Mindannyiuknak!